

sen af den i tiden 1. oktober 1948—31. januar 1949 foretagne hugst af brændeeffekter, samt om hvor meget brænde der yderligere forventes hugget inden hugstårets udløb.

Løvrigt vil det være nødvendigt at forlænge brændselsloven endnu et år, fordi vi ikke kan indføre fuldt tilstrækkeligt udenlandsk brændsel til at dække hele behovet i fyrings-sæsonen 1949—50 ved hjælp af udenlandsk brændsel. Man regner, at der vil komme til at mangle et kvantum på ca. 1,8 mill. tons kulværdi, svarende til ca. $4\frac{1}{2}$ mill. tons indenlandsk brændsel. Dette må dækkes dels ved *brunkul*, dels ved *tørv* og *formbrændsel*. Den nødvendige brunkulsproduktion, ca. 2 mill. tons, kan imidlertid kun sikres ved en vis støtte fra staten, og brunkulsproduktionen må i det hele foregå under statens tilsyn og kontrol, således som det hidtil er sket med hjemmel i loven om fremskaffelse af indenlandske brændselsmaterialer.

Også for produktionen af *tørv*, hvoraf der efter de sidste beregninger kan blive brug for 2 à $2\frac{1}{2}$ mill. tons, vil det være ønskeligt at have hjemmel til fornøden indgriben, idet dog bemærkes, at det indtil videre er hensigten ikke at fastsætte maksimalpriser for *tørv*, *tørvedynd* og læggepladser.“

Lovforslaget mødte på rigsdagen tilslutning fra samtlige partier med undtagelse af retsforbundet, omend flere af ordførerne ikke gik med til det uden betænkeligheder og stærkt fremhævede ønskeligheden af at få brændselsordningen afviklet.

Som svar på en forespørgsel af *Foss* (KF) ved sagens 2. behandling i landstinget udtalte *landbrugsministeren*, at det ikke var hensigten i 1949—50 at påbyde nogen produktion af indenlandsk brændsel. „Man vil fortsætte med tilbudet om den samme statsstøtte til produktionen af *brunkul*, som vi har haft i fjor, og navnlig vil staten overtage en garanti for omkostningerne ved oplagring, hvis producenterne ikke kan få *brunkullene* solgt, og altså deltage i tabet ved en sådan oplagring. Jeg har ført forhandling med *brunkulsproducenterne*, og de mener, at de med denne garanti vil producere godt et par millioner tons *brunkul*, ligesom de ønsker, at industrien og elektricitetsværkerne aftager en vis del af produktionen, sådan noget som $\frac{1}{3}$ for hver af disse to kategorier, medens *brunkulsproducenterne* selv afsætter $\frac{1}{3}$ til opvarmning af hjemmene. På de vilkår er de parate til at gå i gang med en produktion og mener, at den nok skal kunne gennemføres, og så er der ingen mening i eller ønske om et påbud.

For *tørv*ene gælder det, at hvis tilførslerne af udenlandsk brændsel ikke bliver større end påregnet, mener *tørv*pro-